

kalbte inspectores quæsturæ der have en kontro-
lerende og raadgivende Virksomhed overfor Kvæ-
sturen. Den kontrollerende Virksomhed har jo ikke
Andet at betyde end det, som der ved enhver
Kasseundersøgelse eller Sligt kan være Tale om,
og hvortil man ellers ogsaa vilde have Mænd;
den raadgivende har derimod Noget at betyde.
Raadgivende ere disse inspectores quæsturæ nem-
lig i alle de Spørgsmaal, som ikke vedrøre den
rent teknisk-økonomiske Bestyrelse, særlig ved en Række
af juridiske Spørgsmaal, der her kunne opstaa. Det er jo
nemlig ikke sjældent, at Kvæsturen for Universitets-
formuens Vedkommende fører Sager, og det er
ikke sjældent, at der bliver afgivet Betænkninger,
som de Mænd der ere udnævnte af Konfistorium
til inspectores quæsturæ, saa have afgivet som deres
Raad. Det er hele den Indflydelse, der er Tale
om. Derfor betaler Universitetet Noget, nemlig
et Honorar til inspectores quæsturæ af 400 Kr.
til hver; om det end ellers er sandt, at gode
Raad ere dyre, saa tror jeg dog nok, at disse
Raad have vist sig, naar man vil undersøge de
paagældende Sagers Historie, at være ganske bil-
lige. Det vil f. Ex. ogsaa Kammeradvokaten
fuldt ud bekræfte, som i mange Processer har
støttet sine Udviklinger paa de Betænkninger, der
ere afgivne i den Henseende. Særligt have de
Vedkommende ikke Spor af Indflydelse paa den
økonomiske Styrelse, og naar den akademiske Læ-
rerforsamling er kommen til at afgive sin Stemme
eller afgive en Udtalelse med Hensyn til Lønnings-
forholdene, saa er det ikke med Hensyn til den
økonomiske Betydning, som dette har, men med
Hensyn til, at det er et almindeligt Lovforslag,
hvis Betydning for Universitetet strækker sig udover
det økonomiske, nemlig angaar Lærernes Stilling
i Almindelighed. Særligt er Læreforsamlingen
ikke fra det absolute Kongedømmes Tid. Læ-
reforsamlingen blev indført under den frie Forfat-
ning i Aaret 1850 som raadgivende Forsamling,
og Konfistoriets Ordning blev samtidig i 1850
truffet paa nyt Grundlag, saa man kan virkelig
ikke sige, at disse Myndigheder paa nogen Maade
ere formede efter forældede Principer. Hvad der
særligt findes i Universitetets Fundats fra Gne-
velsens Tid om dette, tror jeg ikke, man kan sige,
bærer Præg af de særegne politiske Forhold, hvor-
under det er kommet frem. Det vedrører saadanne
Punkter af Universitetets Ordning, hvor dette
Synspunkt vanskelig kan gjøre sig gjældende.
Særligt har Universitetet selv udtalt, at der ganske
vist kunde være god Grund til at søge at samle
de høist spredte og mange Gange vanskelig til-
gængelige Bestemmelser, man nu har, om de
mange forskjelligartede Universitetsforhold i en
revideret, kodificeret, samlet Fundats, og efter det
Initiativ, som den forrige Kultusminister tog, er
ogsaa Sagen bleven sat i Gang fra Høifolens
Side; men det er en meget besværlig Sag, netop
fordi alle disse Oplysninger ligesaa 1788, ja før

den Tid, og til Nutiden, skulle ikke blot i Al-
mindelighed søges, men ogsaa alle de fortolkende
Udtalelser, som fra Ministeriet ere komne tilstede,
maa, hvis det Hele skal være til Nytte, sættes
til; alt det er Noget, som altid maa tage Tid.
Men for at vende tilbage til, hvad jeg før
omtalte, vil jeg sige, at man vil ikke,
naar man ser paa de falske Forhold, med
Hjerte kunne paastaa, at der er nogen Grund til
at fravige den bestaaende Tilstand for at opret-
holde og hævde de øverste Statsmyndigheder og
særlig Lovgivningsmagts fulde og uindfærdede
Raadighed over Universitetsformuen og særlig alt-
saa Raadigheden paa Finantsloven. En anden
Grund, der saa kunde være deril, skulde være
den, at den Maade, hvorpaa Universitetsformuen
under disse nedarvede Former var bleven bestyret,
ikke havde vist sig at være heldig. Jeg vil ikke
gaa tilbage til den Tid, da Bestyrelsesformen var
en anden, hvor jeg ganske vist tror, at det maa
erkjendes, at Tilstanden ikke var heldig. Det
ligger allerede tilbage i forrige Aarhundrede.
Dengang bestyrede Professorerne Universitets-
formuen, og det maa erkjendes, at der ikke altid
blev den Orden som Resultat deraf, som der
skulde være; men siden Kvæsturen blev oprettet i
den Stikkelse, den nu har, nemlig i 1836—37,
tror jeg, det er Noget, hvorfor man vil faae
Stemmer enstemmig fra alle Sider, fra alle de
Mange, deriblandt Medlemmer af den lovgivende
Forsamling, der have staaet i Forbindelse med
Kvæsturen, at det staar mønsterværdigt til i den
nævnte Henseende, og at der ikke er Tale om
Nogetsomhelst, der egentlig kan ønskes ændret,
og særlig fra Statsrevisionens Side har der
foreligget og vil der sikkert ogsaa vedvarende
komme til at foreslå den fulde Anerkjendelse af,
at der med Hensyn til den tekniske Bestyrelse
igjennem Kvæsturen af Universitetsformuen aldeles
ingen Indvending er at gjøre. Et mere prin-
cipielt Standpunkt fra hvilket man kunde ønske
en Forandring, en Opgivelse, Forrykkelse eller
Omstyrkelse af den bestaaende Tilstand, skulde
ligge i den Betragtning, at det at bevare den
nuværende Tilstand er at bevare et Skuffesystem,
som det ellers er erkjendt for stemmende med gode
finansielle Principer, at man ikke skal have. Det
er ganske rigtigt, det bør anerkjendes, at et saadant
Skuffesystem, som Henlæggelse af særegne
Indtægter til særegne Udgifter er, ikke i sin Al-
mindelighed hører til de af Finantsvidenskaben
anerkjendte Sandheder; det kan ikke i Almindelig-
hed erkjendes for rigtigt eller hensigtsmæssigt.
Dette gjælder sikkert overalt, hvor denne Udskil-
lelse er vilkaarlig, hvor man maa sige, at den
ene Udgift ikke væsentlig adskiller sig fra den
anden, og hvor det derfor er urimeligt, stadeligt
for Overblikket og i alle Henseender uden Nytte
at henlægge særlige Indtægter til særlige Udgifter;
men hvor Forholdet er det, at denne eller hin Cyklus